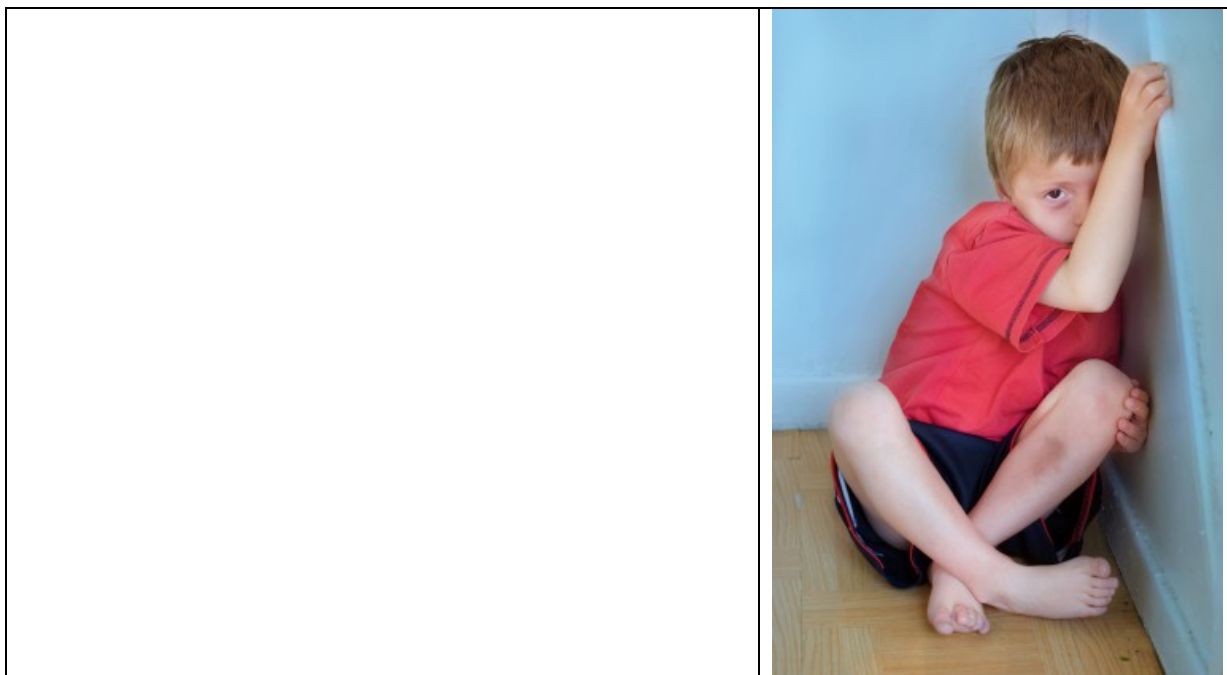

Rodiče, tohoto se varujte!

Potýkali jste se někdy s nízkým sebevědomím, malou vírou v sebe a ve své dílo? Zdálo se vám, že vaše úsilí je nadarmo a ať děláte cokoli, je to skoro k ničemu? Připravovali jste se na pohovor s nadřazeným několik týdnů či měsíců a pak, když mělo dojít ke schůzce, jste se raději na něco vymluvili? Známe ty pocity a víme, že nejsou moc příjemné. Bojíme se sami sebe, svých myšlenek, svých pocitů, lidí kolem sebe.

Jakoby nás ovládala jiná síla. Klademe si stále dokola otázky typu: Proč jsem právě takový zrovna já? Proč jiní kolegové mají dostatek kuráže a nevdají jim jejich vzhled, postava, slovní vyjadřování? Jsou úspěšní, nadaní, plní energie. Co stojí za jejich silou a nadšením?

Setkal jsem se s mnoha lidmi, kteří se mě snažili přesvědčit, že jsou to právě oni, kteří v životě nemají dostatek štěstí. Že jim prostě osud nenadělil to potřebné a tak jim nezbývá, než se lopotit tímto životem až do jeho konce. Odsouzení k sebeobviňování a k trýznivým myšlenkám o vlastní hodnotě jsou postupně strkáni životem k jeho konci. Nikdy nevyniknou, nikdy se nestanou lídry, nikdy se nepřihlásí jako první, nikdy je neuslyšíte, jak nesouhlasí. Dokonalí otroci, poslušní, spravedliví, hodní, věrní. Jakoby byli ideální lidé. Takto je vidí jejich okolí. Uvnitř jsou ale zcela jiní.

Uvnitř prožívají neustálý boj a rozpory a postupně smíření s celou situací kapitulují a stávají se lhostejnými. Lidská psychika je ale naprogramovaná jinak. Mozek vždy bude nutit člověka k uplatňování sebe, svého talentu, svých potřeb, lásky, touhy po potřebnosti a chvále. Ani ti nejsilněji přesvědčení povaleči a lidé s nápisem na čele „Dej mi pokoj, je mi všechno jedno“ se nespokojí se svým osudem a někde uvnitř je bude

hlodat malý nabádající hlásek: Něco není v pořádku, projev se, pusť se do díla, miluj, jsi přece důležitý“.

Jak je ale možné, že existují lidé, kteří zcela bez studu stojí v čele velkých firem a obohaceni velkou sebedůvěrou hlásají své úspěchy a naproti nim se potácejí lidské trosky, ušmudlaní, na hranici sebevědomí blížícího se k nule? Kde se stala chyba? Existuje snad rozdělovník štěstí, nálady, sebevědomí a síly? Nikoliv. Vše se přesně nastává právě v době, kdy o tom nemáte ani tušení – v době vašeho dětství.

Pojďme se podívat na příklad výchovy malého Tomáše (jde o skutečný příběh, který mi byl vyprávěn při konzultacích). Byl počat jako nechtěný, ale rodiče si ho nakonec nechali a kvůli němu se vzali, aby nedělali ostudu sobě ani rodičům. Navenek nikdo nic nepoznal. Krásná rodinka a nově narozený chlapeček přidával k ještě větší kráse. Vše se zdálo nádherné. Za zavřenými dveřmi se rodiče s postupem času začali chovat jinak. Jak dítě rostlo, začali si uvědomovat, že nejsou spolu kvůli sobě, ale jenom kvůli dítěti. Stoupající nervozita se projevovala i ke [vztahu](#) k Tomášovi.

Tomáš si už nepamatoval přesně, co mu doma všechno dělali a říkali. Při hledání [Emočních rovnic](#) však vyplynuly na světlo světa praktiky, které byly šokující. Z mých článků již víte, že mozek se formuje z jedné buňky a je v době vniku zcela čistý. Nic neobsahuje a postupně, jak rosteme, se plní informacemi. Pokud tedy člověk v dospělosti prokáže, že určitá informace je v jeho hlavě zapsaná, musela se tam dostat za zcela konkrétních podmínek. Jakých? Z chování a řeči rodičů. Zápisy právě od nich vytvářejí největší podíl všech zápisů, které z jedince dělají dospělého, s konkrétními formami chování.

Tomáš měl v hlavě zapsané následující Emoční rovnice: „Mé dílo může být mámou pošlapáno“, „Jsem k ničemu“, „Ze svého díla se nestihnu radovat“, „Máma mým dílem pohrdá“, „Mámě jsem zkazil život svým narozením“. A další: „Máma považuje má slova za blbosti“, „Mé dílo je pro mámu ku posměchu“, „Za projevy své horlivosti jsem ponižován a trestán“. Podle zákonitostí Emočních vzorců si jistě dovedete představit, jakým člověkem Tomáš byl.

Tomáš, jakmile dospěje, bude od svého mozku neustále poslouchat věty typu: „Do ničeho se nehrň“, „Raději zůstaň podřízený“, „Ať nese odpovědnost někdo jiný“, „Neprojevuj se“, „Jsi nula“, „Jsi trouba“, „Lepší, kdybys nebyl“, „Jsem na obtíž“. Podobných vět bych zde mohl vypsát snad stovky. Jsou to věty Tomáše, který jako nevinný přišel na tento svět a přitom mu jeho zroditelé nahráli svými postoji a skutky odporné kombinace. [Děti](#) si každou naši větu i náš postoj překládají po svém.

Zjistili jsme, že [máma](#) mu doslova rozkopla hrad z kostek, který postavil. Ustavičně mu dávala verbálně i neverbálně najevo, že jí zkazil život a že právě díky němu musí žít s člověkem, kterého nemiluje.

Takže rodiče, prosím vás, buďte hodní na své nevinné potomky. Budujte jejich zdravé sebevědomí. Nepotlačujte jejich přirozenou aktivitu, zajímejte se o ně. Jedině tak jim do hlavy nenasejete zrnka, která vyrostou v dospělosti v žal.

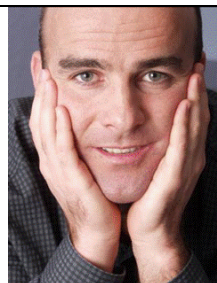
Přečtěte si také:

[Vychovávejte děti nového tisíciletí](#)

[Přidávky na děti](#)

Objednejte si:

[Jak utvářet vztah podle svých představ](#)

© **Napsal ing. Aleš Kalina**

Kouč v oblasti osobního rozvoje
(práce, peníze, vztahy, zdraví)

Email: kalina@mujkouc.cz

www.mujevztah.cz

www.foto-mluvi.cz

www.mamdepku.cz

www.youtube.com/kalinaales

www.mujkouc.cz

Tento článek můžete využít pro své potřeby, pokud uvedete informace o autorovi, jeho email a odkaz na www stránky.